

Resolusjon fra «Poletarij»s utvidede redaksjonsmøte «om otsovisme og ultimatisme»

Parolen om boikott av den bulyginske og den første riksdumaen som den revolusjonære fløyen i vårt parti i sin tid stilte opp, spilte den gang en stor revolusjonær rolle og fikk oppslutning fra alle de mest aktive og revolusjonære lagene av arbeiderklassen.

De brede massenes direkte revolusjonære kamp ble fulgt av en hard kontrarevolusjonær periode; det ble nødvendig for sosialdemokratene å anvende sin revolusjonære taktikk på denne nye politiske situasjonen, og i samband med dette ble det en ytterst viktig oppgave å utnytte думаens åpne tribune til å støtte den sosialdemokratiske agitasjonen og organisasjonen.

Men en del av arbeiderne som hadde tatt del i den direkte revolusjonære kampen, klarte ikke under dette hurtige omsvinget i begivenhetene straks å anvende den revolusjonære sosialdemokratiske taktikken på de nye forholdene under kontrarevolusjonen, og de ble hengende igjen i en simpel gjentakelse av paroler som hadde vært revolusjonære i epoken med åpen borgerkrig, men som nå kan hemme sammensveisingen av proletariatet om de bare gjentas uten videre.

I en situasjon da den revolusjonære kampen er i tilbakegang, da selv en del av arbeiderne er slått av sløvheter og rådløshet, da arbeiderorganisasjonene er blitt slått ned og det har manglet motstandskraft mot den ødeleggende innflytelsen, har denne vanskelige vendingen ført til at en del av arbeiderklassen er blitt likegyldig overfor den politiske kampen overhodet og i sær overfor sosialdemokratiets arbeid i думаen.

Under disse forholdene kan den såkalte otsovismen («ostovismen

– en retning som gikk inn for å boikotten den tredje думаen (parlamentet i Russland) – RK)) og ultimatismen for en tid vinne framgang i disse lagene av arbeiderklassen. Arbeidet til den tredje думаen, som har vært en åpen hån av arbeidernes behov, forsterker de otsovistiske stemningene i disse lagene av arbeiderne, som på grunn av sin utilstrekkelige sosialdemokratiske oppdragelse ennå ikke er i stand til å forstå at nettopp virksomheten i den tredje думаen gir sosialdemokratene en mulighet til å utnytte på revolusjonært vis denne representasjonen for utbytterklassene til å forklare de brede lag av folket selvherskerdømmets og alle de kontrarevolusjonære kreftenes sanne karakter og vise at den revolusjonære kampen er nødvendig.

Den otsovistiske stemningen blant denne delen av arbeiderne har dessuten fått næring av de ytterst alvorlige feilene som den sosialdemokratiske fraksjonen i думаen har begått, i sær i det første året av sin virksomhet.

Den bolsjevikiske fraksjonen erkjenner, at disse otsovistiske stemningene er til skade for den sosialistiske og revolusjonære oppdragelsen av arbeiderklassen og ser det derfor som nødvendig:

1. *overfor disse lagene av arbeiderne* å gjennomføre et langvarig sosialdemokratisk opplysnings- og organisasjonsarbeid, å forklare systematisk og iherdig hvor fruktesløs otsovismen og ultimatismen er i politisk henseende, å vise den virkelige betydningen av den sosialdemokratiske parlamentarismen og dumatribunens rolle for sosialdemokratene i kontrarevolusjonens periode;
2. *overfor den sosialdemokratiske fraksjonen i думаen og arbeidet i думаen i det hele tatt* – å opprette et nært forhold mellom dumafaksjonen og de fremskredne arbeiderne, å støtte den på alle måter, å gjennomføre organisert kontroll med den og øve press på den fra hele partiet, blant annet også ved å klarlegge, dens feil

åpent, å virkeliggjøre i praksis at partiet leder virksomheten til fraksjonen som et partiorgan og i det hele tatt ved at bolsjevikene i praksis gjennomfører de vedtak om dette som ble fattet på den siste landskonferansen i partiet, for bare skjerpet oppmerksomhet fra arbeiderkretsenes side overfor den sosialdemokratiske dumafraksjonens virksomhet og organisert deltakelse fra dem i sosialdemokratiets virksomhet i dumaen vil virkelig kunne rette på vår dumafraksjons taktikk;

3. *overfor høyrefløyen i partiet* som leder dumafraksjonen inn på en partifiendtlig vei og dermed river den løs fra arbeidernes fortropp er det nødvendig med en systematisk og uforsonlig kamp og en avsløring av denne taktikken som virker ødeleggende for partiet.

I løpet av den borgerligdemokratiske revolusjonen har vårt parti fått tilsig av en rekke elementer som ikke er blitt tiltrukket av dets rent proletariske program, men først og fremst av dets klare og energiske kamp for demokratiet, elementer som har sluttet opp om det proletariske partiets revolusjonært-demokratiske paroler, løsrevet fra dets forbindelse med det sosialistiske proletariatets kamp i sin helhet.

Slike elementer, som ikke i tilstrekkelig grad har gjort det proletariske standpunktet til sitt eget, finnes også i vår bolsjevikiske fraksjon, har det vist seg. Når det så er blitt vanskelige tider, legger de stadig klarere for dagen sin utilstrekkelige sosialdemokratiske utholdenhet, kommer i et stadig skarpere motsetningsforhold til prinsippene for den revolusjonære sosialdemokratiske taktikken og har i det siste år dannet en retning som søker å utforme otsovismens og ultimatismens teori, men som i virkeligheten bare utdyper og opphøyer til et prinsipp de falske forestillingene om den sosialdemokratiske parlamentarismen og det sosialdemokratiske arbeidet i dumaen.

Disse forsøkene på å danne et helt system for en otsovistisk politikk ut av den otsovistiske stemningen fører til en teori som på den ene siden i virkeligheten er et uttrykk for den politiske likegyldighetens ideologi og på den andre siden for de anarkistiske villfarelsenes ideologi. Tross all sin revolusjonære fraseologi er otsovismens og ultimatismens teori i virkeligheten for en stor del baksiden av forfatningsillusjonene, som henger sammen med håpet om at riksdumaen selv kan tilfredsstille de forskjellige presserende kravene fra folkets side, og den setter i virkeligheten småborgerlige tendenser i stedet for arbeiderklassens ideologi.

Den såkalte ultimatismen dvs. den retningen som tar prinsipielt avstand fra å utnytte den tredje dumaens tribune eller forsøker å rettferdiggjøre at den nekter å innfri denne forpliktelsen ved å vise til praktiske hensyn, og som i sine forsøk på å kalle tilbake den sosialdemokratiske dumafaksjonen stiller dumafaksjonen et øyeblikkelig ultimatum i stedet for å arbeide jevnt og tålmodig for å oppdra den og lede den på rett vei, tilføyer det sosialdemokratiske arbeidet minst like stor skade som den åpne otsovismen. Politisk sett skiller ultimatismen seg nå ikke på noen måte fra otsovismen, og den skaper bare enda større forvirring og oppløsning fordi dens otsovisme har en tildekket karakter. Forsøkene fra ultimatismen på å vise at den har en direkte sammenheng med den boikott-taktikken som vår fraksjon fulgte i et bestemt øyeblikk under revolusjonen, gir bare et forvrengt bilde av innholdet og karakteren av den boikotten som et overveldende flertall av vårt parti helt riktig satte i verk mot den bulyginske og den første riksdumaen.

Ultimatismen og otsovismen forsøker å utlede en boikottlinje som kjennetegn på bolsjevismens taktikk, også i kontrarevolusjonens periode, på det grunnlag at en har anvendt boikott av de representative organer i visse tilfelle på ulike tidspunkter av revolusjonen, og de viser dermed at disse

tendensene i virkeligheten bare er en bakside av mensjevismen, som hevder at man ubetinget må delta i alle representative organer, uansett hvilken utviklingsetappe revolusjonen er inne i og uansett om det er til stede et revolusjonært oppsving eller ikke.

Alle de forsøk otsovismen og ulitmatismen hittil har gjort på å begrunne sin teori prinsipielt, fører uunngåelig til en fornektelse av den revolusjonære marxismens grunnlag. Den taktikken de trekker opp, fører uunngåelig til et fullstendig brudd med taktikken for den internasjonale sosialdemokratiske venstrefløyen, anvendt på russiske forhold, og fører dermed til anarkistiske avvik.

Den otsovistiske og ultimativistiske agitasjonen har alt begynt å tilføye arbeiderbevegelsen og det sosialdemokratiske arbeidet en utvilksom skade. Den kan bli en trusel mot partiets enhet om den får fortsette, ettersom denne agitasjonen allerede har ført til slike misfostre som samling av otsovistene og de sosialrevolusjonære (i St. Petersburg) med sikte på å nekte vår representasjon i dumoen enhver støtte, og likeledes til en viss fellesopptreden med enkelte syndikater overfor arbeiderne.

I lys av alt dette uttaler det utvidede redaksjonsmøtet i Proletarij at bolsjevismen som en bestemt retning innenfor Russlands Sosialdemokratiske Arbeiderparti ikke har noe til felles med otsovismen og ultimativismen, og at den bolsjevikkiske fraksjonen bør føre en meget besluttsom kamp mot disse avvikene fra den revolusjonære marxismens vei.

Trykt 3. (16.) juli 1909 som tillegg tid nr. 46 av avisa «Proletarij».